

دوست محترم مهربانا نامه شما که به تاریخ ۲۱ شهر ربیع الثانی سنه ۱۳۳۹ بود رسید.

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۵۶۵

دوست محترم مهربانا نامه شما که به تاریخ ۲۱ شهر ربیع الثانی سنه ۱۳۳۹ بود رسید. مضامین دلنشین بود. مرقوم نموده بودید که از شرّ تحت الحنک باید فغان به فلک رساند. این نفوس را خدا در قرآن می فرماید کاعجاز نخل خاویه یعنی اینها هر چند بلند و قطورند و جریء و جسور ولی نظیر نخل کهنه و پوسیده اند. در هر عصری بوده اند و کاری جز عریبه نداشته اند و عاقبت به حفره هوان و خذلان ابدی گرفتار گشته اند. در مدّتی قلیله ملاحظه نمائید فوج فوج این نفوس غیر نفیسه را بنیان برافتاد و بنیاد بر باد رفت. اینست در قرآن می فرماید و اما الزّید فیذهب جفاءً و اما ما ینفع الناس فی الأرض. این نفوس مانند کف سیل اند. کف فانی و زائل گردد و آب که سبب حیاتست باقی و برقرار ماند. در شیراز نسبت به آن جناب بعضی از بی خردان بی پا و سر زبان درازی نموده اند ولیکن فوراً خائب و خاسر گشتند. این عریبه و هذیان سبب گردد که چهره نما چهره گشاید و این جریده فریده اهمیت عظمی در حال و استقبال یابد. جناب میرزا عبدالحسین فی الحقیقه خدمتی عظیم به چهره نما نموده. حال در ایران اغتشاش به درجه ایست که از وصف خارج است. همه به خود مشغول شده اند، فرصتی که به دیگری پردازند ندارند. این صدا و وضو و غوغا بتمامه نسبتاً منسیاً می شود. باری شما قدری راحت باشید. این گونه حوادث و وقایع مانند زمزمه پشه در گوش فیلست و قدح ازین نفوس در نزد عاقلان عین مدح است چنانکه تجربه شده است. اینها تعلقی به شما نداشتند ولی حال نفوس مبارکی تعلّق به شما خواهند یافت یعنی تعلّق ابدی. شاعر عرب گفته:

وان اتک نقیصتی من ناقص فهی الشّهاده لی بانّی کامل

ORIGINAL

AUDIO

باری شما در چهره نما دیگر ذکرى ننمائید که سبب ازدیاد هیاهوی کسی بشود و علیک التّحیّة و الثّناء. حیفا
۲۶ ربیع الثانی ۱۳۳۹.